

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. L.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. MSK 29916/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2017, č. j. 20 A 9/2017 – 19, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností ze dne 31. 8. 2017 brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. V kasační stížnosti zároveň navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aby oddálil účinky zákazu řízení motorových vozidel do doby, než o ní nejvyšší správní soud rozhodne.

[2] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil tím, že pro výkon jeho zaměstnání je nezbytná mobilita v podobě dopravy osobním automobilem. Stěžovatel je zaměstnancem společnosti s ručením omezeným, a to na pozici hlavní konstruktér. Součástí jeho pracovní náplně je účast na schůzkách se zákazníky i dodavateli. K zajištění své přítomnosti na schůzkách přitom používá služební vozidlo. V důsledku pozbytí řidičského oprávnění by stěžovatel o své zaměstnání přišel, neboť využití hromadné dopravy by nezajistilo dostatečnou úroveň mobility k řádnému plnění jeho pracovních povinností. Tímto by utrpěl nepoměrně větší újmu, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku by naopak nemělo vliv na práva jiných osob, neboť stěžovatel je jinak bezúhonnou osobou. Konečně stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, s akcentací předběžné povahy rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, tedy že tato rozhodnutí nepředjímají způsob rozhodnutí o věci samé. Dále stěžovatel poukazuje na

usnesení téhož soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013 – 80, které považuje ve skutkovém základu za obdobné nynější věci. K podpoře svých tvrzení stěžovatel doložil kopii listiny „Dodatek č. 4 k pracovní smlouvě“, výpisu z živnostenského rejstříku ze dne 28. 1. 2015 a listiny „Smlouva o přidělení služebního vozidla“.

[3] Žalovaný se k stěžovatelu návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Dle § 107 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užije přiměřeně. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva předpoklady. Soud tak přizná žalobě (či kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost, jako mimořádný opravný prostředek, směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na správné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit.

[7] Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 10. 4. 2013, č. j. 6 As 29/2013 – 80, uvedl, že „[p]ři posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v obdobných případech přistupuje pouze výjimečně, zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba.“

[8] Nejvyšší správní soud považuje stěžovatelu obavu ze ztráty zaměstnání za nepodloženou. Z jím předložených listin předně nevyplývá, že by dočasné pozbytí řidičského oprávnění mělo vést k ukončení jeho pracovního poměru. Naopak z označení jeho pracovního zařazení je patrné, že náplň stěžovatelovy práce nespočívá v řízení motorového vozidla, nýbrž v odborné činnosti hlavního konstruktéra. V tomto ohledu je stěžovatelovo řidičské oprávnění zjevně podružné a Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel může svou přítomnost na tvrzených pracovních schůzkách zajistit (třebas i v součinnosti zaměstnavatele) alternativním způsobem (který se jistě nemusí omezovat na hromadnou dopravu). Stěžovatelu situaci nelze zdaleka přirovnat např. k pozici řidiče z povolání.

pokračování

[9] Pokud jde, na druhé straně, o újmu, která by mohla v důsledku přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout jiným osobám, lze zde odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008 – 103, dle něhož je v případě, kdy je jako sankce uložen zákaz řízení motorových vozidel, třeba zohlednit fakt, že tato sankce kromě funkce represivní v sobě zahrnuje též funkci obrannou, a to zejména ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu. Dále zde Nejvyšší správní soud uvedl, že *„tato úvaha není v rozporu se zásadou presumpce neviny, neboť jakkoli stěžovatel proti rozhodnutí, jímž mu byl uložen zákaz činnosti, od počátku brojí, toto rozhodnutí je v právní moci a bylo již dokonce přezkoumáno a shledáno zákonným i první soudní instancí.“* V nyní posuzované věci byla stěžovateli uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel v souvislosti s přestupkem ve smyslu § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění, když řídil motorové vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem a byla mu dechovým analyzátozem zjištěna hladina alkoholu ve výši 0,29g/kg, po započtení maximální odchylky 0,24g/kg.

[10] Na rozdíl od újmy, která stěžovateli v souvislosti s výkonem uložené sankce hrozí, shledává Nejvyšší správní soud újmu, která v případě přiznání odkladného účinku hrozí jiným osobám, závažnou. Stěžovatel byl shledán vinným z dopravního přestupku spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Je obecně známo, že i relativně nízká hladina alkoholu negativně ovlivňuje reakční schopnosti řidiče v reálném čase, stejně jako přesnost odhadu vzdáleností, vyhodnocování rizik i vlastních řidičských schopností. Zvyšuje tudíž významně pravděpodobnost dopravní nehody, jíž mohou být dotčeny i další osoby (zejm. chodci, cyklisté). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že v daném případě nehrozí stěžovateli újma, jež by byla nepoměrně větší nežli újma hrozící jiným osobám, zejména pak jiným účastníkům silničního provozu. Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tudíž nejsou dány.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu